

Қиёматга яқин қолганда Қўстантиниянинг фатҳ этилиши

Қиёматга яқин қолганда Қўстантиниянинг фатҳ этилиши

Мўминларга эслатма

15:35 / 05 август 2752

هُلِّلَا يَضَرَّ رَءْيِرُهُ يَبَا نَع
يَلَّصِ هَلِّلَا لُؤْسَرَّ نَأْ هُنَّع
ال «: لَأَقَمَّ لَسَوِ هَيْلَعُ هَلِّلَا
لَزْنِي يَّتَحُّعُ أَسْلَا مُوقَات
قِبَادِبٍ وَأَقَامَعُ أَلَابُ مُؤْرَلَا
نَمْ شِيَجُ مَهَيْلَا جُخَيَفِ
ضُرَّالْ لَهْ أَرَايْخُ نَمْ هَنْي دَمْلَا

تَلَّاقِ أَوْفَاصَاتِ إِذِافِ، ذِيَّ مَوِي
نَنْيَبَوَ أَنْ نِيَبِ أَوْلَخِ: مُورِلَا
مُهُلَّتْ أَقُنْ، أَنْ مِ أَوْبَسَ نِي دُّلَا
أَلْ: نَوْمِ لَسُ مَلَا لُوقِي يَفِ
مُكَنْ نِيَبِ يَلْخُنْ أَلْ، هَلْ لَأَوِ
أَنْنَاوْخِ إِ نِيَبَوِ
مُزَهْ نِيَفِ مُهُنْ وُلَّتْ أَقِي يَفِ
مُهُيَلَعِ هَلْ لَأَبُوتِي أَلْ، ثُلَّتْ
مُهُ ثُلَّتْ لَتُقِي وِ، أَدَبَا
هَلْ لَأَذْنَعِ عَادَهُ شَلَا لَضُفَا
أَلْ، ثُلَّتْ لَأَحْتَتْ فِي وِ
أَدَبَا نُونَتْ فِي
نُوحَتْ تَتْ فِي

مُهْ أَمَنْ يَبَفْ ، ءِي نِي طَنْ طُسُقْ
دَقْ مِيَّ أَنْ عِلَانُومِ سَتَقِي
نُوتِي زِلَابْ مُهَفُ وَيُسْ أُوْقْلَعِ
نَا : نَاطِي شِلَا مُهِي فَحَاصْ ذِي
يْفْ مُكْفَلْخْ دَقْ حِي سَمْلَا
كِلْ دَوْنُوجْ خِيْفْ ، مُكِي لَهْ أ
جَرْخْ مَاشِلَا أُوْعَاجْ إِذِافْ ، لَطَابِ
لَاتِ قِلْ نُوْدِغِي مُهْ أَمَنْ يَبَفْ
تَمِي قُأْ ذِيْفْ وَفْ صِلَا نُووسِي
يَسِي عِلْ زَنِيْفْ ، ءَالْ صِلَا
هِيْلَعْ هِلْ لِيْلَ صَمِيْرَمْ نُبَا
وَدَعْ هَارْ إِذِافْ ، مُهْمَافْ مَلَسَو
خَلْمَلَا بُوْدِي أَمَكْ بَاذْ هِلْ لَا

هُكَرَتْ وَوَلَفِ، ءَامْلَا يِفِ
نَكَلْ وَوَكِلْ هَيْ يُّتَحَّحَ بَأْذِنَالِ
مَهَيْرِيَّ فِـ هِدَيِّ بُّهَلَلَا هُلُّتُ قَيِ
«هِتَبُرْحِ يِفِ هَمَدِ».

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ алайҳиссалом шундай дедилар: «**Румликлар Аъмоқ ёки Добиққа етиб келмагунча Қиёмат қойим бўлмайди. Ўшанда Мадинадан ўша кундаги ер юзи аҳолисининг энг яхшиларидан иборат қўшин уларга қарши чиқади. Улар саф-саф бўлиб туришганда румликлар: «Бола-чақамизни асир қилиб олиб кетганларни ўзимизга қўйиб беринглар, улар билан жанг қилайлик», дейишади. Шунда мусулмонлар: «Йўқ! Аллоҳга қасамки, биродарларимизни сизларга бериб қўймаймиз», дейишади. Сўнг улар билан жанг қилишади. Уларнинг (мусулмонларнинг) учдан бири қочади, Аллоҳ уларнинг тавбасини тоабад қабул қилмайди. Учдан бири эса ўлдирилади, улар Аллоҳнинг ҳузурида энг афзал шаҳидлардир. Яна учдан бири фатҳ қилади ва улар тоабад фитнага учрамайдилар. Сўнг Қустантинияни фатҳ қилишади. Кейин қиличларини зайтун дарахтига илиб қўйиб, ўлжаларни тақсимлашаётган пайтда тўсатдан ораларида шайтон: «Масийҳ (Дажжол) аҳлу аёлингизга эга чиқиб олди!» деб қичқиради. Шунда улар йўлга тушишади, лекин бу ёлғон бўлади. Шомга етиб келишганда эса у (Дажжол) зоҳир бўлади. Улар жангга тайёрланиб, сафларни тўғрилаб туришганда намозга иқома айтиб қолинади. Шунда Ийсо ибн Марям соллаллоҳу алайҳи васаллам тушиб, уларга имом бўлади. Аллоҳнинг душмани (Дажжол) у зотни кўрган заҳоти сувда эриган туздек эриб кетади. Агар қўйиб берилса, эриб, охири ҳалок бўлар эди, бироқ Аллоҳ уни у зотнинг (Ийсо алайҳиссаломнинг) қўли билан ўлдиради. Кейин (Ийсо алайҳиссалом) найзасидаги унинг қонини уларга кўрсатади».**

Шарҳ: Бу ерда Қиёматга яқин қолганда Қустантиниянинг фатҳ этилиши, Ийсо ибн Марям алайҳиссаломнинг тушишлари ва Дажжолнинг қатл қилишлари ҳақида гап кетмоқда.

هُلِّلَا يَّ لَصِيَّبِّن لَانَعُهُ نَعَو
لَهُ» : لَأَقَمَّ لَسَوِ هِيَلَع
أَهْنَمُ بِنَاجٍ نِي دَمِّ بُمُتُّعَمَس
ي ف أَهْنَمُ بِنَاجٍ وَرَبُّ لَا ي ف
أَيُّ مَعَن : أَوْلَاقُ ؟ «رَحْبُ لَا
مُوقَّتِ أَل» : لَأَقِ هَل ل ل وُسَر
أَهْوَزَعِي يَّتَحُّعَاس لَا
يَنَبُّ نَمَ أَفْلَانُ وَغَبَس
أَوْلَزَنَ أَهْوَأَجِ إِذِإَفَقَحْسِإ
مَلَوِحَ أَلَسَبِ أَوْلَتِ أَقِي مَلَف
هَلِإِ أَل : أَوْلَاقِ مَهَسَبِ أَوْمَرِي
رَبُّكَ أُهُل ل ل أُهُل ل ل أُهُل ل ل

يَدُّلَا اَهْيَبِنَا جُ دَحَا طُقُسَيَف
اُولُوقَيِّ مُثَرِّحَبْلَا يَف
هَلَلَا اَلَا اَلَا اَلَا اَلَا اَلَا اَلَا
طُقُسَيَف رُبُّكَ اَهْلَاو
اُولُوقَيِّ مُثَرِّحَبْلَا اَهْبِنَا ج
هَلَلَا اَلَا اَلَا اَلَا اَلَا اَلَا اَلَا
مُهَلُّ جَرَّفِيَف رُبُّكَ اَهْلَاو
اَوْمَنْغَيَف اَهْوَلُّخُدَيَف
نَوْمَسَتَّقَيِّ مُمُهَامَنْيَبَف
خَيْرِصَلَا مُمُهَاعْجُ ذِيَمِيَانَعْلَا
جَرِّخُ دَقْلَا جَدَلَا نِيَا لَقَف
عِيَشَلُّكَ نُوَكُّرَتَيَف
مَلْسُمَامُهَاوَر . «نُوَعْجُرَيَو

Яна ўша кишидан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Бир томони қуруқликка, бир томони денгизга туташган шаҳар ҳақида эшитганмисизлар?» дедилар. «Ҳа, эй Аллоҳнинг Расули», дейишди. У зот шундай дедилар: «Бану Исҳоқдан етмиш минг киши у ерга ғазот қилмагунича Қиёмат қойим бўлмайди. Улар у ерга бориб, тўхташади. Қурол кўтариб жанг ҳам қилишмайди, бирорта ўқ ҳам отишмайди, «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Шунда унинг (шаҳарнинг) икки томонидан бири - денгиз томони қулаб тушади. Сўнг иккинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади, унинг иккинчи томони ҳам қулайди. Сўнгра учинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Ниҳоят, уларга фатҳ берилади. Сўнг улар у ерга кириб, ўлжалар олишади. Улар ўлжаларни тақсимлашаётганда бир жарчи: «Дажжол чиқди!» деб қичқиради. Шунда улар ҳамма нарсани ташлаб, қайтиб кетишади».

Иккисини Муслим ривоят қилган.

«Фитналар ва Қиёмат аломатлари» китобидан